

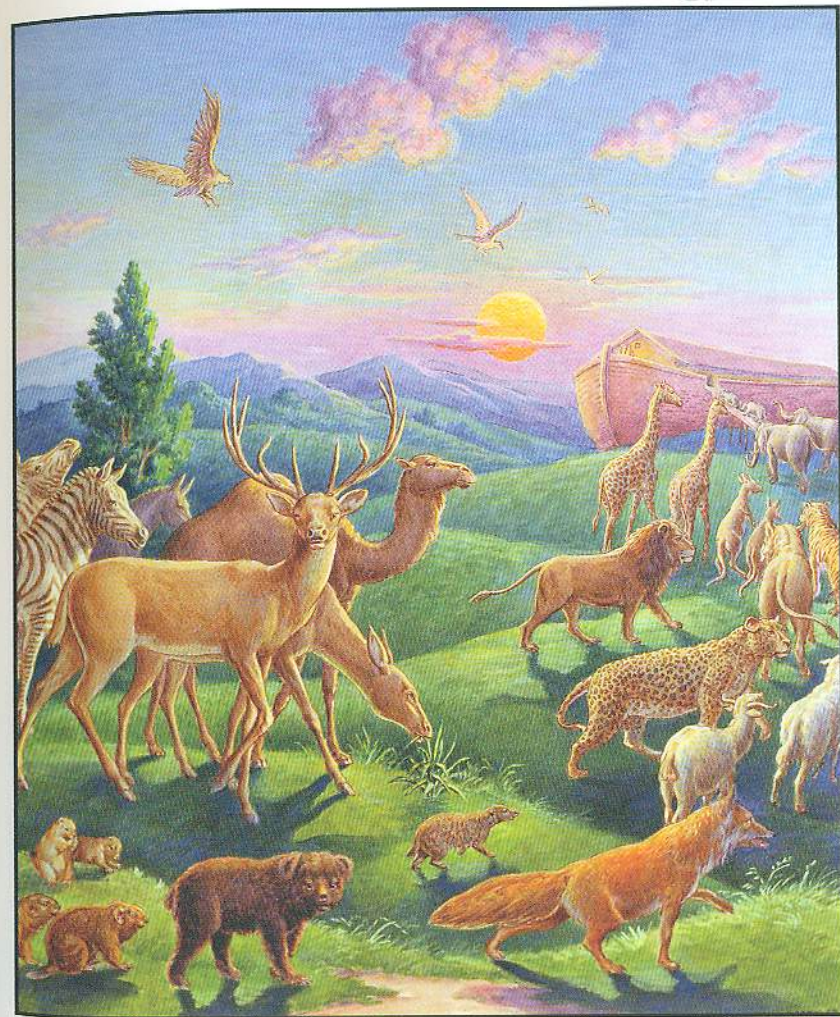
ПОЧАТОК ПОТОПУ НА ЗЕМЛІ

Довгий час будувався ковчег, і коли Ной виконав усі повеління Божі, і ковчег був готовий, то Господь сказав йому: «Увійди ти й увесь дім твій до ковчегу, бо Я бачив тебе праведним перед лицем Своїм в оцім роді. Из усякої чистої худоби візьмеш собі по семеро, самця та самицю її, а з худоби нечистої — двос: самця та самицю її. Також із птаства небесного по семеро, самця та самицю, щоб насіння сховати живим на поверхні всієї землі. Ось-бо по семи днях Я литиму на землю дощ сорок день і сорок ночей, — і всяку істоту, яку Я вчинив, зітру з-над поверхні землі!»

Ной зробив так, як Господь звелів йому. Він увійшов до ковчегу разом із дружиною, синами та їхніми дружинами; туди ж Ной узяв по сім пар чистих та по дві пари нечистих тварин. Коли всі ввійшли, Сам Господь причинив за ними двері ковчегу.

Через сім днів розпочався потоп і не припинявся сорок днів та сорок ночей. Вода все прибувала і підняла ковчег так, що він плавав на її поверхні. Повінь була такою сильною, що зникли усі високі гори, і все, що мало дихання життя, загинуло на землі. «І винищив Бог усяку істоту на поверхні землі, від людини аж до скотини, аж до плазуна, і аж до птаства небесного, — вони стерлись з землі. І зостався тільки Ной та те, що з ним у ковчезі *було*».

1 М. 7:1–23

КІНЕЦЬ ПОТОПУ

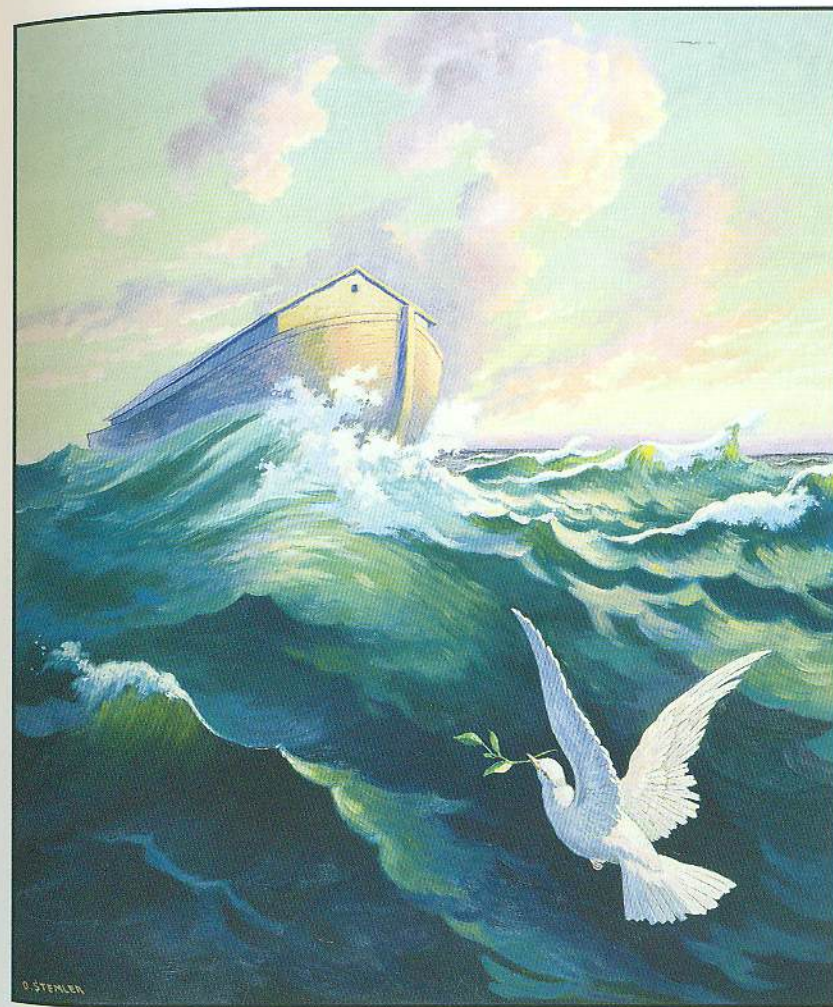
Через сто п'ятдесят днів закінчилась повінь, і вода стала поступово спадати. Ковчег Ноя зупинився на горі Арарат. Через сорок днів Ной відчинив вікно ковчегу і випустив крука, щоб довідатись, чи зникла вода. Крук, вилетівши, відлітав та повертався доти, поки земля не просохла.

Потім Ной випустив голуба. Але голуб не знайшов місця спокою для ніг своїх і повернувся до ковчегу, оскільки вода була ще на поверхні усїєї землі. Через сім днів Ной знову випустив голуба з ковчегу. Увечері голуб повернувся до нього, тримаючи у дзьобі свіжий лист із оливи. Так Ной дізнався, що вода зійшла з поверхні землі.

Ной зачекав ще сім днів і потім знову випустив голуба, і той голуб вже не повернувся до нього. Тоді Ной відчинив ляду ковчегу і побачив, що поверхня землі висохла.

Бог сказав Ною: «Вийди з ковчегу ти, а з тобою жінка твоя, і сини твої, і невістки твої. Кожну звірину, що з тобою вона, від кожного тіла з-посеред птаства, і з-посеред скотини, і з-посеред усіх плазунів, що плазують по землі, повиводь із собою. І хай рояться вони на землі, і нехай на землі вони плодяться та розмножуються...»

1 М. 8:1–17

ВАВИЛОНСЬКА ВЕЖА

У синів Ноя було багато дітей, і від них знов пішли усі народи на землі. Та незабаром виявилось, що люди після потопу були не кращі, ніж до потопу. Тоді на всій землі була одна мова для спілкування людей поміж собою.

І от усі жителі землі зібралися разом і сказали один одному: «Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення, щоб ми не розпорошилися по поверхні всієї землі». З погордою і бажанням прославити себе люди ревно зайнялися будівництвом. Але не гідно було це перед Господом. Він подивився на місто та на вежу, яку вони будували, і промовив: «Один це народ, і мова одна для всіх них... Не буде тепер нічого для них неможливого, що вони замишляли чинити. Тож зійдімо, і змішаймо там їхні мови, щоб не розуміли вони мови один одного». (Ви пам'ятаєте, що раніше Бог також сказав у множині: «Створімо людину...»).

Господь змішав мови людей так, що вони не розуміли одне одного і не могли продовжувати будівництво вежі. Ось чому те місце стало зватися Вавилон, тобто «змішання». А потім Бог розсіяв людей з Вавилону по всій землі.

1 М. 11:1–9

АВРААМ

Та цьому малюнку зображено визначну людину — Авраама. Пізніше Бог назве його Авраамом, що у перекладі означає: «батько багатьох народів». Авраам дуже любив Господа, був відданим Йому і слухняним. Сам Бог назвав його Своїм другом. Господь і нам говорить у Святому Писанні: «Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую».

Одного разу Господь сказав Авраамові: «Вийди зі своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, — і будеш ти благословенням».

І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляться в тобі всі племена землі!»

Авраам учинив так, як наказав йому Господь. Він узяв із собою Сару — дружину свою, Лота — сина брата свого, усе майно, яке було у них, та всіх людей, котрих мали на батьківщині, у Харані, і вийшли, щоб іти у вказану Господом землю Ханаанську. Йдучи своїм шляхом, вони прийшли до місця, яке звалось «дїброва Мамре». Там Господь явився Авраамові і сказав: «Я дам оцей Край потомству твоєму».

1 М. 12:1–7; Ів. 15:14

